

Sygn. akt X K 606/14

1)

2) **WYRO**

3)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Gdańsk – Śródmieście w Gdańsku – Marty Zubowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 listopada 2014 roku, 23 lutego 2015 roku, 19 czerwca 2015 roku, 14 września 2015 roku, 20 listopada 2015 roku sprawy

P. S., syna A. i G. z domu D., urodzonego (...) w I.

oskarżonego o to, że:

w okresie od lipca 2011 roku do czerwca 2013 roku w G. będąc zatrudniony jako sprzedawca – magazynier, a następnie jako kierownik magazynu w Przedsiębiorstwie Usługowo – Handlowym (...) spółka z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci części samochodowych o łącznej wartości 106 695, 55 złotych w ten sposób, że logując się na swoje konto MAG 4 wprowadzał do komputera fikcyjne zlecenia na wydanie z magazynu określonego przedmiotu, następnie zmieniał wartość sprzedaży przedmiotowej części na kwotę niewspółmiernie niską do jej rzeczywistej wartości i w dalszej kolejności po upływie znacznego okresu czasu celem uniknięcia konieczności zatwierdzenia zlecenia i potwierdzenia wydania towaru fakturą sprzedażową dokonywał korekty zlecenia na inny podmiot, modyfikując nazwę części, cenę lub inne wartości w rzeczywistości towaru nie zwracając do magazynu, czym działał na szkodę (...) spółka z o.o., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

***

I. oskarżonego **P. S.** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2012 roku do czerwca 2013 roku w G. będąc zatrudniony jako kierownik magazynu w Przedsiębiorstwie Usługowo – Handlowym (...) spółka z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci części samochodowych o łącznej wartości 63 099, 84 złotych w ten sposób, że logując się na swoje konto MAG 4 wprowadzał do komputera fikcyjne zlecenia na wydanie z magazynu określonego przedmiotu, który następnie zabierał a potem zmieniał wartość sprzedaży przedmiotowej części na kwotę niewspółmiernie niską do jej rzeczywistej wartości i w dalszej kolejności po upływie znacznego okresu czasu celem uniknięcia konieczności zatwierdzenia zlecenia i potwierdzenia wydania towaru fakturą sprzedażową dokonywał korekty zlecenia na inny podmiot, modyfikując nazwę części, cenę lub inne wartości w rzeczywistości towaru nie zwracając do magazynu, czym działał na szkodę (...) spółka

z o.o., czyn ten kwalifikuje z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w oparciu o art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą – Kodeks karny obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku wykonanie wymierzonej oskarżonemu w pkt I wyroku kary warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,

III. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą – Kodeks karny obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego – (...) spółka z o.o. kwoty 30 000, 00 (trzydzieści tysięcy) złotych,

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 1372, 68 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt dwa złote i 68/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. S. z urzędu,

V. na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., § 2 ust. 1 i 2, § 14 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz § 12a ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1, ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) zasądzić od P. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) spółka z o.o. kwotę 1372, 68 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt dwa złote i 68/100) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego pełnomocnika w sprawie,

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 3015, 36 złotych (trzy tysiące piętnaście złotych i 36/100), w tym kwotę 180, 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 606/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. był od grudnia 2009 roku zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o. o. na stanowisku sprzedawca-magazynier. Począwszy od dnia 15 marca 2011 roku umowa została zawarta na czas nieokreślony, zaś od stycznia 2012 roku P. S. pełnił funkcję kierownika magazynu w siedzibie spółki w G.. Otrzymał wówczas, po uprzednim przeskanowaniu i odpowiednim skonfigurowaniu przez informatyków zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o., laptopa użytkowanego wcześniej przez ustępującego ze stanowiska kierownika magazynu (...). W zakresie obowiązków kierownika magazynu (...) był odpowiedzialny za prowadzoną ewidencję sprzedaży (w tym kontrolę wydawanego towaru), stan magazynu oraz obsługę klienta, a także wykonywał inne czynności wskazane przez pracodawcę. Osoby zatrudnione w magazynie spółki i podlegające służbowemu zwierzchnictwu P. S., jak również on sam, wykonywały swoje obowiązki korzystając z programu komputerowego (...), który katalogował znajdujące się w magazynie części samochodowe oraz służył do obsługi ewidencji przyjmowania zleceń i wydawania części z magazynu. Każda z zatrudnionych osób posiadała indywidualne, przypisane wyłącznie do siebie, konto do wskazanego programu. Logowanie do systemu następowało poprzez wpisanie indywidualnego loginu oraz hasła znanego wyłącznie użytkownikowi danego profilu. W ramach działalności magazynu zdarzało się, że pozostali pracownicy znali swoje loginy, jednak nie hasła do systemu. Zdarzało

się, że pracownicy magazynu użytkowali program magazynowy na stanowiskach komputerowych, gdzie komputer zalogowany był na innego pracownika magazynu. Pracownicy magazynu posiadali na potrzeby realizowanych zadań komputery stacjonarne, jedynie P. S. jako kierownik magazynu posiadał laptopa, którego użytkował w wydzielonym miejscu na terenie magazynu. P. S. w zakresie swoich uprawnień jako kierownik magazynu dysponował możliwością sprzedaży części samochodowych poniżej ceny zakupu i kasowania uprzednio wprowadzonych do systemu zleceń. Realizując swoje obowiązki jako kierownik magazynu, P. S. posługiwał się loginem MAG 4. Osoby postronne w ogóle nie miały wstępu na teren magazynu, a co za tym idzie, nie miały również możliwości logowania się do systemu (...).

dowody: zeznania świadka K. G. k. 46-47, k. 82-83, k. 102-104, k. 123-125, k. 188v-190, k. 236; zeznania świadka P. N. k. 70-71, k. 202-203; zeznania świadka K. J. k. 77-78, k. 110-111, k. 204; zeznania świadka K. L. k. 79-80, k. 205-206; zeznania świadka M. S. k. 93-94, k. 119-120, k. 206-207; zeznania świadka J. B. k. 66-67, k. 112-113, k. 229-230; zeznania świadka K. K. k. 68-69, k. 115-116, k. 199-202; umowy o pracę k. 9-11; opis stanowiska k. 12-15; porozumienie zmieniające k. 16; podstawowe zasady pracy w magazynie k. 19-20; częściowo wyjaśnienia oskarżonego z k. k. 136-137, k. 187v-188v

W okresie od stycznia 2012 roku do czerwca 2013 roku P. S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wielokrotnie logując się na swoje konto MAG 4 wprowadzał do komputera fikcyjne zlecenia na wydanie z magazynu określonego przedmiotu, który następnie zabierał, a potem zmieniał wartość sprzedaży przedmiotowej części na kwotę niewspółmiernie niską do jej rzeczywistej wartości i w dalszej kolejności, po upływie znacznego okresu celem uniknięcia konieczności zatwierdzenia zlecenia i potwierdzenia wydania towaru fakturą sprzedażową, dokonywał korekty zlecenia na inny podmiot, modyfikując nazwę części, cenę lub inne wartości, zaś w rzeczywistości towaru nie zwracając do magazynu. Celem zamaskowania opisanych działań P. S. zmieniał w systemie dane osoby wydającej część na innego od siebie użytkownika – pracownika magazynu. W ramach opisanego mechanizmu, P. S. we wskazanym powyżej okresie dokonał następujących operacji znajdujących odzwierciedlenie w wydrukach z systemu wedle poniższego zestawienia (pozycje zakreślone, oznaczone symbolem MAG 4):

Działając w opisany powyżej sposób P. S. zabrał mienie w postaci części samochodowych o łącznej wartości 63.099,84 złotych. We wskazanym okresie w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. obowiązywał system premii uznaniowych jako dodatków do wynagrodzenia zasadniczego. Premie miały co do zasady formę pieniężną. Jedynie sporadycznie, na prośbę pracownika, mogła zostać w ramach premii wydana z magazynu część samochodowa, co następowało zawsze za zgodą dyrektora do spraw obsługi posprzedażowej K. G.. W takiej sytuacji wystawiana była faktura na rozchód wewnętrzny podpisywana przez K. G. lub członka zarządu spółki.

dowody: zeznania świadka K. G. k. 46-47, k. 82-83, k. 102-104, k. 123-125, k. 188v-190, k. 236; zeznania świadka M. S. k. 93-94, k. 119-120, k. 206-207; zeznania świadka J. B. k. 66-67, k. 112-113, k. 229-230; zeznania świadka K. K. k. 68-69, k. 115-116, k. 199-202; faktura VAT k. 21-22; protokół inwentaryzacji wraz z załącznikami k. 24-36; wydruk zestawienia k. 126-130;

Przeprowadzona na koniec roku 2012 inwentaryzacja magazynu Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o. o. w G. wykazała niedobór na kwotę 19.560,55 zł. Inwentaryzacja ta nie obejmowała jednak tzw. otwartych zleceń, a jedyną osobą zatrudnioną w magazynie mającą pełny wgląd w dokumentację związaną z jej sporządzeniem był P. S.. Z kolei w dniu 6 lipca 2013 roku komisja inwentaryzacyjna w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o. o. dokonała w magazynie Spółki spisu z natury części samochodowych z półek magazynowych, a następnie zestawiała wyniki spisu ze stanem komputerowym. W ramach inwentaryzacji sprawdzono również części na zleceniach otwartych, tzw. rezerwacje – zdjęte ze stanu komputerowego magazynu, ale nie wydane z magazynu. Z przeprowadzonej inwentaryzacji sporządzono protokół wraz z załącznikami obejmującymi między innymi protokół nadwyżek i niedoborów. Z protokołu wynikały braki na łączną kwotę 102.122, 88 zł. Braki powyższe dotyczyły między innymi części do pojazdu marki F. (...). Samochód tej właśnie marki użytkowała w tamtym czasie małżonka P. S.. W związku natomiast z rezultatem inwentaryzacji, stwierdzono również przywłaszczenie niektórych przedmiotów z magazynu przez K. K. na kwotę niespełna 10.000 zł. W wyniku powyższego, z dniem 31 lipca 2013 roku rozwiązano z

nim umowę o pracę bez wypowiedzenia. K. K. uregulował następnie wynikającą z powyższej okoliczności należność, dokonując po uzgodnieniu z władzami spółki przelewów na rzecz Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o., opiewających na łączną kwotę odpowiadającą wartości przywłaszczonego przez niego mienia.

dowody: zeznania świadka K. G. k. 46-47, k. 82-83, k. 102-104, k. 123-125, k. 188v-190, k. 236; zeznania świadka P. N. k. 70-71, k. 202-203; zeznania świadka K. J. k. 77-78, k. 110-111, k. 204; zeznania świadka K. L. k. 79-80, k. 205-206; zeznania świadka M. S. k. 93-94, k. 119-120, k. 206-207; zeznania świadka J. B. k. 66-67, k. 112-113, k. 229-230; zeznania świadka K. K. k. 68-69, k. 115-116, k. 199-202; protokół inwentaryzacji wraz z załącznikami k. 24-36; rozwiązanie umowy o pracę k. 210; faktury VAT k. 211-212; potwierdzenia wykonania przelewów k. 213-214; spis inwentaryzacyjny za 2012 rok – załącznik do akt; częściowo wyjaśnienia oskarżonego z k. k. 136-137, k. 187v-188v

P. S. jest żonaty, jest ojcem dwojga dzieci. Posiada średnie wykształcenie, jest przedsiębiorcą, a z prowadzonej działalności gospodarczej osiąga dochód w wysokości ok. 2.000-2.500 zł miesięcznie. Nie posiada majątku większej wartości. Cieszy się dobrym stanem zdrowia, nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Sądowego.

dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 187; dane o karalności k. 247

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego P. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie przywłaszczył żadnych części, a wszystkie które brał, rozliczane były w ramach premii. Tym sposobem wziął kilka części. Rower marki B., również był w formie premii. Wziął go dla żony i był on odliczany przez kilka miesięcy po 500 zł. Przyznał, że posługiwał się (...). W jego ocenie ktoś musiał wszystkie fikcyjne zlecenia wypisać za niego, tj. na jego loginie, jednak nie potrafił tego wytłumaczyć. Podniósł także, iż loginu używał w komputerze, do którego wszystkie osoby miały dostęp.

vide: wyjaśnienia oskarżonego P. S. k. 136-137

W toku rozprawy głównej w dniu 19 listopada 2014 roku P. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że pracę w firmie (...) zaczął w 2009 roku jako magazynier. Do 2013 roku wszystkie inwentaryzacje się zgadzały. Były zatwierdzane przez dyrektora finansowego i główną księgową. Dopiero w 2013 roku wyszły braki od 2011 roku. Dostęp do jego komputera mieli praktycznie wszyscy pracownicy, był on cały czas otwarty i zalogowany. Wyjaśnił również, że pracował na koncie „mag4”, posiadał do niego hasło i login. Znali między sobą wszyscy swoje hasła, żeby zalogować się wzajemnie. Wskazał, że do niego przypisany był tylko ten laptop jako jego komputer, oprócz laptopa nie było żadnego innego sprzętu. Podniósł również, iż czasem było tak, że mogli wziąć części i one były odliczane od wartości premii. Dyrektor G. decydował o wypłacie premii. Treść wyjaśnień oskarżonego obejmowała również inne zagadnienia.

vide: wyjaśnienia oskarżonego P. S. k. 187v-188v

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś ujawnionych dokumentów, zeznań świadków, w tym zwłaszcza K. G. i J. B., popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa w brzmieniu przyjętym w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku oraz wina P. S. w tym zakresie, nie budzą wątpliwości.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania zeznań K. G., który zarówno w inkryminowanym czasie, jak i po tym okresie, pełnił funkcję dyrektora obsługi posprzedażowej w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o. o. i był bezpośrednim przełożonym P. S.. W sposób rzeczowy, spójny z ujawnionym materiałem dowodowym, odniósł się świadek do pełnionej przez oskarżonego funkcji oraz zakresu jego obowiązków. K. G. w sposób konsekwentny w toku całego postępowania wskazywał na dodatkowe uprawnienia systemowe, które przysługiwały oskarżonemu w związku z pełnioną przez niego od początku 2012 roku funkcją kierownika magazynu, a które sprowadzały się

do możliwości sprzedaży części samochodowych poniżej ceny zakupu, jak i kasowania wprowadzonych wcześniej w tym zakresie zleceń. Między innymi na podstawie relacji K. G. (oraz korespondujących z nimi w tym zakresie zeznań świadka J. B.), ustalił Sąd, iż P. S. od momentu zatrudnienia w charakterze kierownika magazynu, użytkował służbowo (uprzednio przeskanowanego i odpowiednio skonfigurowanego przez informatyków zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o. o.), laptopa użytkowanego wcześniej przez ustępującego ze stanowiska kierownika magazynu (...) i był jedynym pracownikiem magazynu, który dysponował w ramach swoich pracowniczych obowiązków tego typu komputerem. Z urzędzeniem tym, jak wynika nie tylko z zeznań K. G., ale również wiarygodnych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego, skorelowany był indywidualny login, którym posługiwał się P. S. jako kierownik magazynu – (...) 4. Z kolei z treścią ujawnionego protokołu inwentaryzacji wraz z załącznikami korespondują zeznania K. G. w zakresie odnoszącym się do tego, iż indywidualne konto i dane do logowania znane są oczywiście jego użytkownikowi, który w danym zleceniu może również ręcznie zmienić osobę wydającą, jednak w takiej sytuacji system nadal „pamięta” i wskazuje w zestawieniu, kto się zalogował. Powyższa okoliczność, która opisana zostanie niżej bardziej szczegółowo, miała niebagatelny wpływ na wykrycie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku czynu. W tym miejscu należy jedynie podkreślić, iż znajdujące się w aktach sprawy wydruki potwierdzają zeznania K. G., iż to właśnie z loginu oskarżonego następowało otwieranie zleceń, w ramach których następnie zmieniano dane dotyczące towarów, m.in. ich cenę. W dalszej kolejności zważyć należało, iż odnosząc się do inwentaryzacji przeprowadzonej w magazynie w G. z końcem 2012 roku K. G. spójnie z ujawnionym w tym zakresie protokołem (vide: załącznik do akt), wskazał, że nie obejmowała ona tzw. otwartych zleceń, przyznając jednocześnie, że spółka nie była wówczas świadoma tego, że „mogły być tam nieprawidłowości”. Przede wszystkim jednak na uwagę zasługują szczegółowe i w całej rozciągłości w toku postępowania konsekwentne depozycje K. G. odnoszące się do inwentaryzacji przeprowadzonej w lipcu 2013 roku. W tym zakresie zeznania świadka korelują z ujawnionym protokołem inwentaryzacji wraz z załącznikami. K. G. rzeczowo wskazał, iż przedmiotowy raport sprawdzający badał wartość części na magazynie, jak również otwarte zlecenia, a z jego treści wprost wynikało, że wartość sprzedaży jest niższa, niż wartość zakupu części, co oznaczało zaistnienie w tym zakresie nieprawidłowości. Świadek opisał sposób działania P. S., wynikający z zestawień sporządzonych przez informatyków, oraz możliwości związane z przysługującymi mu jako kierownikowi magazynu i wskazanymi już powyżej prerogatywami. Depozycje K. G. w tym zakresie zachowywały logiczny i spójny wewnętrznie tok, a ich spójność z ujawnionym protokołem inwentaryzacji wraz z załącznikami, dodatkowo przekonuje o wiarygodnym charakterze zeznań świadka – co już omawiano. W odniesieniu z kolei do systemu premiowania obowiązującego w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. (co miało znaczenie dla procesowej oceny linii obrony prezentowanej przez oskarżonego), K. G. przyznał, że jeżeli pracownik „raz na dłuższy czas” zawniósł o „coś do samochodu”, to mogło mu to zostać wydane, ale jednocześnie wskazał, że nie pamięta takiej sytuacji. W tym zakresie, również w świetle zeznań pozostałych pracowników Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o. o. w G. (K. L., M. S., K. J.), nie budziło w ocenie Sądu wątpliwości, iż zasadniczy system premiowania opierał się o uznaniowe premie pieniężne, co z kolei stało się podstawą odmowy w tej części wiary wyjaśnień oskarżonego.

Z uwagi na powyższą analizę Sąd uznał, że zeznania świadka mogły stanowić podstawę dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania K. K., który nie ukrywał w toku składania relacji na etapie postępowania sądowego, iż w związku z nieprawidłowościami po przeprowadzonej w lipcu 2013 roku inwentaryzacji, został zwolniony dyscyplinarnie. Świadek zbieżnie z ujawnioną w tym zakresie dokumentacją wskazał, że po zrobieniu inwentaryzacji „wyszło bardzo dużo braków”, a część „leżała na jego zleceniu”, dlatego przyznał się, że wziął te rzeczy oraz poprosił firmę o możliwość finansowego uregulowania, czego następnie dokonał (na kwotę ok. 10.000 zł). W swoich relacjach K. K. odniósł się również do inwentaryzacji przeprowadzonej na koniec 2012 roku, wskazując, że miała ona być przeprowadzona przez P. S. oraz, że wykazywała rozbieżności stanu magazynu ze stanem z komputera, co w sposób pośredni koreluje z zeznaniami M. S.. Podobnie z depozycjami wskazanego świadka, tworząc z nimi spójną i logiczną całość, korespondują zeznania K. K. w zakresie, w którym wskazał on, że kierownik – P. S., znał ich hasła do systemu i dysponował swobodnym dostępem do ich komputerów. W części w sprawie bezspornej, K. K. opisał swój zakres obowiązków w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. W odniesieniu

z kolei do możliwości sprzedaży części poniżej kwoty zakupy, K. K. spójnie z zeznaniami K. G. oraz M. S. wskazał, że P. S. jako kierownik magazynu, dysponował takim uprawnieniem.

Niewielkie znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie posiadały zeznania świadka P. N., który w swoich relacjach potwierdził właściwie jedynie okoliczności w sprawie bezsporne. Świadek posiadał szcztąkowe w odniesieniu do okresu objętego zarzutem informacje w sprawie, gdyż zatrudniony jest w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o. o. jako przedstawiciel handlowy dopiero od kwietnia 2013 roku. P. N. potwierdził przeprowadzenie inwentaryzacji w magazynie spółki w G. w lipcu 2013 roku, a jednocześnie nie znał jej dokładnych wyników, jednak wskazał, że były duże rozbieżności między stanem magazynu, a stanem wynikającym z zapisów w systemie komputerowym, co znajduje potwierdzenie w całokształcie wiarygodnego materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania i nie było co do zasady kwestionowane przez strony. Świadek nie posiadał natomiast wiedzy co do mechanizmu w jaki te rozbieżności powstały, co z uwagi na jego stosunkowo krótki okres zatrudnienia w firmie oraz zajmowane stanowisko, jawi się jako zrozumiałe. P. N., podobnie jak pozostali pracownicy Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o. o., podał, że nie otrzymywał premii rzeczowych, co koreluje ze wskazaniem K. G., iż tego typu sytuacje miały charakter bardzo sporadyczny, zaś zasadniczą formą premiowania w spółce była premia uznaniowa o charakterze pieniężnym. Świadek przyznał również, że dysponował służbowym laptopem i własnym loginem, jednak stwierdził, że w ogóle nie potrafi obsługiwać programu sprzedażowego, gdyż korzystał tylko z programu zamówień na portalu internetowym i brak było w ocenie Sądu podstaw do kwestionowania wiarygodności wskazanych twierdzeń. Ponadto P. N. potwierdził bezsporną co do zasady okoliczność posiadania przez P. S. w inkryminowanym czasie służbowego laptopa.

Podobnie jedynie części okresu objętego zarzutem dotyczyły zeznania K. J. zatrudnionego w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. w charakterze sprzedawcy od marca 2013 roku. Potwierdził on podawane przez K. G. okoliczności, iż uprawnienie do wystawienia faktury na towar poniżej ceny zakupu przysługiwało jedynie kierownikowi magazynu, którym jak wskazano od stycznia 2012 roku był P. S.. Spójnie z relacjami pozostałych zatrudnionych w magazynie Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o. w G. w inkryminowanym czasie osób, wskazał, że istniała praktyka używania nie swojego loginu, jednak już nie wymiany haseł. Podobnie zgodnie co do zasady między innymi z depozycjami K. G. wskazał K. J., iż premie były, ale w formie pieniężnej i nie słyszał o rzeczowych. W sposób niesprzeczny z całokształtem osobowego materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny, potwierdził świadek, że P. S. trzymał laptopa w swoim wydzielonym miejscu pracy, a także odniósł się do przeprowadzonej w lipcu 2013 roku inwentaryzacji, potwierdzając wskazaną okoliczność, jednak nie przekazując w tej materii szczegółowych informacji. Symptomatyczne jest jedynie w tym zakresie (a ponadto zgodne z zeznaniami K. L. i M. S.), iż inwentaryzacja miała wykazać między innymi braki w zakresie części do samochodu marki F. (...), którego to markę pojazdu użytkowała w tamtym czasie małżonka oskarżonego. W odniesieniu natomiast do dyscyplinarnego zwolnienia K. K. świadek nie posiadał żadnych informacji, a jedynie potwierdził ten fakt, który w świetle relacji wskazanego pracownika, nie budził w okolicznościach sprawy wątpliwości.

Za polegające na prawdzie uznał Sąd zeznania K. L.. Ich treść nie stała bowiem w sprzeczności z żadnym z wiarygodnych dowodów ujawnionych w toku postępowania. Wręcz przeciwnie – relacje świadka korespondowały w znacznej mierze z depozycjami K. J., P. N. i K. G.. Taki właśnie charakter miały wskazania K. L., zgodnie z którymi nie posiadał on swobodnego dostępu do komputera oskarżonego, w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. w G. nie było powszechnego zwyczaju przyznawania premii rzeczowych, a w wyniku inwentaryzacji w lipcu 2013 roku wykryto między innymi brak części do samochodu marki F. (...), zaś pojazd takiej samej marki użytkowany był w tamtym czasie przez P. S. (w tym zakresie wkradła się drobna nieścisłość w zeznania świadka, gdyż użytkownikiem takiego pojazdu była małżonka oskarżonego). K. L. opisał mechanizm przeprowadzonej inwentaryzacji, a także zgodnie z relacjami K. J. oraz K. K., choć zarazem jedynie ogólnikowo, wskazał, że jeden z pracowników został dyscyplinarnie zwolniony z firmy, gdyż miał „jakieś części, za które nie zapłacił”. Koresponduje to również z ujawnioną dokumentacją dotyczącą rozwiązania umowy o pracę z K. K..

Sposób pracy z wykorzystaniem systemu komputerowego w magazynie Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o. w G. oraz wydzielenie na jego terenie miejsca, w którym znajdowało się biurko i laptop P. S., znalazły

odzwierciedlenie w zeznaniach M. S.. Sąd nie doszukał się podstaw do zakwestionowania depozycji świadka, który w toku postępowania relacjonował niesprzecznie wewnątrz i spójnie z zeznaniami K. J., K. G. i K. L.. Świadek rzeczowo odniósł się zwłaszcza do szczególnych uprawnień przysługujących P. S. jako kierownikowi magazynu – tylko on bowiem mógł w związku z pełnioną funkcją zmieniać na fakturach i zleceniach wartość części samochodowych poniżej ceny ich zakupu oraz stornować (anulować) zlecenia. M. S. potwierdził bezsporną w zasadzie w toku sprawy okoliczność, zgodnie z którą każdy pracownik posiadał swój login i hasło do wykorzystywanego w pracy magazynu systemu, zaś oskarżony dysponował służbowym laptopem, który niejednokrotnie zabierał ze sobą do domu. Ponadto świadek rzeczowo odniósł się do inwentaryzacji wykonanej na koniec 2012 roku, wskazując w tym zakresie, iż robiono ją w zespołach dwuosobowych, był to spis z natury, a powstałe w jego wyniku arkusze spisowe, przekazał kierownikowi – P. S. i później nie weryfikował już dokumentacji tzn. protokołu inwentaryzacyjnego. Jest to co do zasady zbieżne z twierdzeniami w tym zakresie K. K., który wskazał wręcz, iż okazana została mu jedynie notatka służbowa z inwentaryzacji z grudnia 2012 r. (vide: dokumentacja zgromadzona w załączniku do akt). Spójnie z relacjami K. J. i K. L. podał M. S., że żona oskarżonego jeździła F. (...), a także wskazał, iż nie było zwyczaju przyznawania premii rzeczowych w firmie, co w ocenie Sądu potwierdza zeznania złożone w tym zakresie przez K. G., zgodnie z którego twierdzeniami, tego typu sytuacje miały charakter niezwykle sporadyczny. Obala to również w zestawieniu z relacjami pozostałych pracowników Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o. w G. ten fragment linii obrony oskarżonego, w którym utrzymywał on, że części samochodowe, w których wszedł posiadanie, stanowiły przedmioty przekazane mu przez pracodawcę w ramach premii w formie rzeczowej.

W zeznaniach J. B. brak co prawda było informacji dotyczących wprost działań podejmowanych przez P. S., jednak nie sposób relacjom świadka w zakresie kilku istotnych dla rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie okoliczności odmówić wiarygodności. Przede wszystkim relacje J. B. w zestawieniu z ujawnionym w toku postępowania dokumentem w postaci porozumienia zmieniającego oraz częściowo wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego, przyczyniły się do zmodyfikowania okresu, w jakim miał działać P. S. w ramach postawionego mu zarzutu. Było to ściśle skorelowane z zajmowaniem przez J. B. do końca 2011 roku stanowiska kierownika magazynu i dopiero wówczas zastąpienia go w tej roli przez oskarżonego. W tym zakresie J. B. zbieżnie z relacjami K. G. opisał także okoliczności przekazania P. S. służbowego laptopa, co miało zostać poprzedzone oddaniem go do informatyków firmowych. Przyznał również J. B., iż pełniąc funkcję kierownika magazynu, dysponował możliwością wystawiania faktur poniżej wartości sprzedaży, co koresponduje z kolei z ustalonym zakresem uprawnień każdorazowego kierownika magazynu w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. w G. oraz nie pozostawało bez znaczenia w kontekście rekonstrukcji sposobu działania oskarżonego P. S.. Zbieżnie z relacjami K. L., M. S. oraz K. J. wskazał J. B. w swoich depozycjach, iż nie było premii rzeczowych w firmie, co pośrednio potwierdza konsekwentnie wskazywany przez K. G. w toku postępowania marginalny charakter tego typu sytuacji oraz obala częściowo linię obrony oskarżonego.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania autentyczności ujawnionych w toku rozprawy głównej na podstawie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. dokumentów, do których należą: dane o karalności, umowy o pracę, opis stanowiska, porozumienie zmieniające, podstawowe zasady pracy w magazynie, faktury VAT, protokół inwentaryzacji wraz z załącznikami, wydruk zestawienia, rozwiązanie umowy o pracę, potwierdzenia wykonania przelewów, spis inwentaryzacyjny za 2012 rok.

Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zasadniczą zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z wiarygodną treścią zeznań świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonego w części w jakiej zostały one uznane za wiarygodne, Sąd uznał, iż brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. We wskazanym zakresie na szczególną uwagę zasługuje w ocenie Sądu protokół inwentaryzacji wraz z załącznikami, który po uwzględnieniu okresu zajmowania przez oskarżonego stanowiska kierownika magazynu (od stycznia 2012 roku), stanowił w korelacji ze szczegółowymi i rzeczowymi zarazem zeznaniami K. G., podstawę ustaleń faktycznych co do mechanizmu działania P. S. w zakresie przywłaszczenia mienia na szkodę Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o. w G. oraz rozmiaru szkody powstałej w mieniu pokrzywdzonego podmiotu w związku z tym działaniem. W tym zakresie wskazać również należy, iż Sąd zmodyfikował ilość pozycji oraz wysokość

przedmiotowej szkody, uwzględniając w tym zakresie jedynie te wskazania wynikające z protokołu, które ponad wszelką wątpliwość można było przypisać działaniom oskarżonego. W tym kontekście modyfikacje dokonane przez Sąd obejmowały zarówno czas tych działań (w związku z tym, że okres wskazany w zarzucie wykraczał poza czas, w którym P. S. zajmował stanowisko kierownika magazynu), jak i niektóre z pozycji wskazanych w załączniku do protokołu inwentaryzacji (kiedy na podstawie zapisów w systemie nie można było ponad wszelką wątpliwość przyjąć, iż wprowadzenia do komputera fikcyjnego zlecenia na wydanie z magazynu określonego przedmiotu, dopuścił się P. S.).

Oceniając w kontekście omówionego powyżej całokształtu materiału dowodowego wyjaśnienia P. S., Sąd widzi przede wszystkim konieczność podkreślenia konsekwentnego stanowiska procesowego oskarżonego. P. S. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania jurysdykcyjnego, nie przyznał się do winy. Oświadczenia oskarżonego w tym zakresie stoją jednak w rażącej sprzeczności z całokształtem wiarygodnego materiału dowodowego ujawnionego w sprawie i w zasadniczym zakresie, odnoszącym się wprost do zarzucanego mu czynu, nie polegały na prawdzie. Początkowo P. S. wyjaśnił, że nie przywłaszczył żadnych części, a wszystkie te, które brał, rozliczane były w ramach premii. Zaprezentowana pierwotnie w tym zakresie linia obrony oskarżonego ostać się jednak nie mogła i musiała zostać uznana za niewiarygodną. W odniesieniu bowiem do systemu premiowania obowiązującego w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o. K. G. przyznał, że jeżeli pracownik „raz na dłuższy czas” zawnioskował o „coś do samochodu”, to mogło mu to zostać wydane, ale jednocześnie wskazał, że nie pamięta takiej sytuacji. Odmienne i w także w tej części wiarygodnie opisał on przy tym dokumentowanie tego rodzaju rozchodu. W tym zakresie również w świetle zeznań pozostałych pracowników Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o. o. w G. - K. L., M. S., K. J., nie budziło w ocenie Sądu wątpliwości, iż zasadniczy system premiowania we wskazanym podmiocie opierał się o uznaniowe premie pieniężne. Z całą pewnością natomiast, zwłaszcza uwzględniając ilość towarów ujętych na tzw. otwartych zleceniach, tj. części samochodowych oraz ich łącznej wartości (63 099, 84 złotych), nie sposób uwzględniając wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego uznać, ażeby były to przedmioty wydawane Przemysłowi S. jako premia. Na marginesie jedynie można podkreślić, że owa premia wielokrotnie przekraczałyby zasadnicze wynagrodzenie oskarżonego – nie tylko w skali miesięcznej i kwartalnej, a nawet rocznej. W całokształcie wskazanego materiału dowodowego brak jest w ogóle, poza subiektywnymi twierdzeniami oskarżonego, jakiegokolwiek dowodu na to, że P. S. otrzymywał uznaniowe premie przedmiotowe. Jako niewiarygodne należało również ocenić wyjaśnienia oskarżonego w odniesieniu do tego, iż w jego ocenie ktoś musiał wszystkie fikcyjne zlecenia wypisać za niego, tj. na jego loginie, jednak nie potrafił tego w żaden sposób wytłumaczyć. Tymczasem z dokonanych na podstawie zeznań pracowników magazynu ustaleń faktycznych wynika, że posiadali oni na potrzeby realizowanych zadań komputery stacjonarne, zaś jedynie P. S. jako kierownik magazynu posiadał laptopa, którego użytkował w wydzielonym miejscu na terenie magazynu. Co więcej, tylko oskarżony w zakresie swoich uprawnień dysponował możliwością sprzedaży części samochodowych poniżej ceny zakupu i kasowania uprzednio wprowadzonych do systemu zleceń. W sprawie nie ujawniono również, ażeby ktokolwiek znał hasło oskarżonego do systemu – wyłącznie znany był jego login (MAG 4). Nie sposób zatem uznać, w świetle wskazań wiedzy i logicznego rozumowania, ażeby ktokolwiek poza oskarżonym mógł owe zlecenia wystawić i dokonywać ich modyfikacji posługując się jego loginem, po uprzednim zalogowaniu się na jego konto konkretnym hasłem. W tym kontekście wiarygodny był jedynie ten fragment wyjaśnień P. S., w którym przyznał on, że realizując swoje obowiązki jako kierownik magazynu, P. S. posługiwał się loginem MAG 4. W zestawieniu z protokołem inwentaryzacji wraz z załącznikami oraz relacjami K. G. i zestawieniami logowań i modyfikacji wykonanymi przez informatyków, a znajdującymi w się w aktach sprawy, stanowiło to dla Sądu podstawę do dokonania ustaleń faktycznych w odniesieniu do tych wpisów w systemie magazynowym, które z całą pewnością wprowadził oskarżony.

Sąd dał natomiast wiarę oskarżonemu co do okoliczności w sprawie bezspornych – okresu jego pracy i zajmowanego stanowiska, warunków pracy, faktu posiadania laptopa i jego użytkowania, jego uprawnień jako kierownika, uprawnień pozostałych pracowników oraz tego, że zdarzało się, iż pracownicy pracowali na komputerach zalogowanych na innych pracowników. W tej części są one bowiem zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Stąd też wyłączenie w oparciu o tą wiarygodną część wyjaśnień oskarżonego dokonano ustaleń faktycznych w sprawie.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż P. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Sąd jednocześnie mając na względzie przeprowadzoną na podstawie całokształtu materiału dowodowego rekonstrukcję stanu faktycznego w sprawie, dokonał modyfikacji opisu czynu. Sąd uznał bowiem oskarżonego P. S., w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, za winnego tego, że w okresie od stycznia 2012 roku do czerwca 2013 roku w G. będąc zatrudniony jako kierownik magazynu w Przedsiębiorstwie Usługowo – Handlowym (...) spółka z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci części samochodowych o łącznej wartości 63 099, 84 złotych w ten sposób, że logując się na swoje konto MAG 4 wprowadzał do komputera fikcyjne zlecenia na wydanie z magazynu określonego przedmiotu, który następnie zabierał a potem zmieniał wartość sprzedaży przedmiotowej części na kwotę niewspółmiernie niską do jej rzeczywistej wartości i w dalszej kolejności po upływie znacznego okresu czasu celem uniknięcia konieczności zatwierdzenia zlecenia i potwierdzenia wydania towaru fakturą sprzedażową dokonywał korekty zlecenia na inny podmiot, modyfikując nazwę części, cenę lub inne wartości w rzeczywistości towaru nie zwracając do magazynu, czym działał na szkodę (...) spółka z o.o. Tak opisany czyn, w odniesieniu również do treści zarzutu, należało zakwalifikować z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z treścią art. 284 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej podlega sprawca, który przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przywłaszczeniem jest bezprawne włączenie przez sprawcę cudzej rzeczy ruchomej do swojego majątku i rozporządzanie nią bez zamiaru zwrócenia jej właścicielowi. Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby, bez żadnego do tego tytułu prawnego.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy przyjąć należy, iż P. S. będąc zatrudniony jako kierownik magazynu w Przedsiębiorstwie Usługowo – Handlowym (...) spółka z o.o., logował się używając uprawnień wynikających z jego konta MAG 4, a potem wprowadzał do komputera fikcyjne zlecenia na wydanie z magazynu określonego przedmiotu, który następnie zabierał a potem zmieniał wartość sprzedaży przedmiotowej części na kwotę niewspółmiernie niską do jej rzeczywistej wartości i w dalszej kolejności po upływie znacznego okresu czasu celem uniknięcia konieczności zatwierdzenia zlecenia i potwierdzenia wydania towaru fakturą sprzedażową dokonywał korekty zlecenia na inny podmiot, modyfikując nazwę części, cenę lub inne wartości w rzeczywistości towaru nie zwracając do magazynu. P. S. zatrzymywał te części samochodowe, traktując je jak właściciel, podczas gdy były one jedynie powierzone mu jako kierownikowi magazynu, natomiast nie miał on do nich żadnego tytułu prawnego. Tym samym oskarżony wyczerpał znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k., działając w tym zakresie na szkodę (...) spółka z o.o.

Zważyć także należało, iż oskarżony działał niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ponawiając w zmodyfikowanym w przypisanym mu czynie okresie tego samego typu działanie, wobec identycznego podmiotu pokrzywdzonego (...) spółka z o.o. Całe działanie oskarżonego w okresie od stycznia 2012 roku do czerwca 2013 roku objęte było jednym zamiarem oraz sprowadzało się do kolejnych, następujących co jakiś czas operacji w systemie opisanych powyżej, a także fizycznego przywłaszczenia części samochodowych. Tym samym P. S. podjął we wskazanym okresie większą ilość takich samych zachowań, które w stopniu oczywistym zmierzały do realizacji jednego, z góry powziętego zamiaru – przywłaszczenia mienia na szkodę (...) spółka z o.o. Zasadnym było zatem wskazanie w kwalifikacji prawnej, obok art. 284 § 2 k.k. również art. 12 k.k.

Modyfikując natomiast okres wskazany w zarzucie, Sąd miał na uwadze niebudzące wątpliwości ustalenie faktyczne, zgodnie z którym P. S. pełnił funkcję kierownika magazynu w siedzibie spółki w G. od stycznia 2012 roku. Dopiero wówczas otrzymał, po uprzednim przeskanowaniu i odpowiednim skonfigurowaniu przez informatyków zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...) Sp. z o.o., laptopa użytkowanego wcześniej przez

ustępującego ze stanowiska kierownika magazynu (...). Dopiero od tego czasu również, P. S. w zakresie swoich uprawnień dysponował możliwością sprzedaży części samochodowych poniżej ceny zakupu i kasowania uprzednio wprowadzonych do systemu zleceń.

Kolejna modyfikacja dokonana przez Sąd w ramach zarzuconego oskarżonemu czynu dotyczyła ilości pozycji oraz wysokości przedmiotowej szkody. W tym zakresie Sąd uwzględnił jedynie te wskazania wynikające z protokołu inwentaryzacji wraz z załącznikami oraz wykazu sporządzonego w systemie informatycznych, z którego wydruki dołączono do akt, które ponad wszelką wątpliwość można było przypisać działaniom oskarżonego (a zatem tylko te, które oznaczone były jego loginem MAG 4 w pozycji użytkownika zmieniającego zapisy faktury – zlecenia patrz k. 27-34). W tym kontekście modyfikacje dokonane przez Sąd obejmowały niektóre z pozycji wskazanych w zestawieniu (kiedy na podstawie zapisów w systemie nie można było ponad wszelką wątpliwość przyjąć, iż zmian danych na zleceniach na wydanie z magazynu określonego przedmiotu dopuścił się P. S.). Działanie takie uzasadniało przypisanie oskarżonemu ponad wszelką wątpliwość przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci części samochodowych o łącznej wartości 63 099, 84 złotych. W zakresie zatem wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzony podmiot, jako okoliczności doniosłej z punktu widzenia odpowiedzialności P. S., należało dokonać znajdującej wyraz w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku modyfikacji.

W tym miejscu należy odnieść się do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez P. S. przypisanego mu w punkcie pierwszym wyroku czynu, była dla niego względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została bowiem znowelizowana. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż w nowym stanie prawnym w zakresie orzekania obowiązku naprawienia szkody wprost wskazano na konieczność stosowania przepisów prawa cywilnego, co wiązałoby się z zasądzeniem w tym zakresie od oskarżonego również odsetek na rzecz pokrzywdzonego. Tym samym, Sąd uwzględniając treść art. 4 § 1 k.k., zastosował ustawę w brzmieniu z czasu popełnienia przypisanego P. S. czynu, jako względniejszą dla oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze, iż czyn przypisany P. S. w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku, zagrożony jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od trzech miesięcy do lat pięciu.

Sąd wążąc rodzaj i wysokość kary, miał przy tym na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez P. S. przypisanego mu czynu oraz rodzaj i charakter naruszonych przez niego norm właściwego zachowania się. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Orzekając w stosunku do oskarżonego karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez P. S. czynu. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, iż oskarżony realizując z góry powzięty zamiar, wielokrotnie w półtorarocznym okresie ponawiał swoje nielegalne działania, a także podejmował opisane w stanie faktycznym zabiegi w celu ich ukrycia. Łączna wartość przywłaszczonych w ten sposób środków okazała się niebagatelna. Przywłaszczenie dotyczyło ponadto części samochodowych jedynie

powierzonych oskarżonemu w ramach zajmowanego przez niego stanowiska służbowego i również z tego względu, ich przywłaszczenie zasługuje na surową ocenę, jako jawne nadużycie zaufania.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd na korzyść P. S. uwzględnił przy wymiarze kary jego uprzednią niekaralność, wskazującą na nienaganny tryb dotychczasowego życia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie pierwszym wyroku, będzie wymierzona na mocy art. 284 § 2 k.k. dziesięć miesięcy pozbawienia wolności. Przekracza ona minimalny próg zagrożenia karnego określonego wskazanym przepisem, a jednocześnie sytuuje się w dolnym rejestrze ustawowego zagrożenia, co w ocenie Sądu stanowi adekwatną w opisanych okolicznościach reakcję karną.

Z uwagi na wymiar kary orzeczonej względem P. S., Sąd rozważał również skorzystanie względem niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1995 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II KRN 28/95 (zob. Prok. i Pr. 1995, z. 10, poz. 3), zgodnie z którym instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozostaje zawsze prawem sądu („Sąd może”), ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy oraz na jego dotychczasowym sposobie życia.

Tymczasem P. S. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, co wskazuje na nienaganny tryb jego dotychczasowego życia. Oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia – jest przedsiębiorcą, a z prowadzonej działalności gospodarczej uzyskuje dochody, które pozwalają mu na rzeczywiste partycypowanie w utrzymaniu rodziny – żony i dwojga dzieci. Probacyjny charakter orzeczenia pozwoli zatem oskarżonemu na dalsze normalne funkcjonowanie w społeczeństwie oraz w życiu rodzinnym. Ponadto umożliwi to P. S. zdobycie funduszy niezbędnych do uiszczenia kwoty koniecznej do zrekompensowania przez niego szkody poniesionej przez pokrzywdzony podmiot oraz zasądzonych kosztów sądowych postępowania. Natomiast czteroletni okres próby jest w ocenie Sądu konieczny do skutecznego zweryfikowania przyjętej, pozytywnej prognozy kryminologicznej, co do przyszłej postawy P. S..

Tym samym, Sąd uznając, że dla zrealizowania w niniejszej sprawie celów stawianych karze, nie jest konieczne jej efektywne wykonywanie w warunkach penitencjarnych, w oparciu o art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą – Kodeks karny obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku wykonanie wymierzonej oskarżonemu w punkcie pierwszym wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący cztery lata.

W punkcie trzecim uzasadnianego wyroku Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą – Kodeks karny obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego – (...) spółka z o.o. kwoty 30 000, 00 (trzydzieści tysięcy) złotych. W toku postępowania w sprawie pokrzywdzony podmiot – (...) spółka z o.o. złożył wniosek o orzeczenie w trybie art. 46 § 1 k.k. Wskazać w tym zakresie należy, iż zasądzona kwota 30 000, 00 zł wynika w pewnym zakresie z faktu, że (jak już powyżej wskazano) Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż w nowym stanie prawnym w zakresie orzekania obowiązku naprawienia szkody wprost wskazano na konieczność stosowania przepisów prawa cywilnego, co wiązałoby się z zasądzeniem w tym zakresie od oskarżonego również odsetek na rzecz pokrzywdzonego. Tym samym, Sąd uwzględniając treść art. 4 § 1 k.k., zastosował ustawę w brzmieniu z czasu popełnienia przypisanego P. S. czynu, jako względniejszą dla oskarżonego. W odniesieniu do art. 46 § 1 k.k. miało to dodatkowo takie jeszcze znaczenie, iż przy orzekaniu we wskazanym zakresie, należało tym samym odnieść się odpowiednio (vide art. 56 k.k.) do dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 53 k.k. Tym samym opisane powyżej okoliczności mające wpływ na wymiar kary, Sąd uwzględnił jednocześnie przy orzekaniu w odniesieniu do obowiązku naprawienia szkody, którego wysokość musiała być dostosowana do wagi popełnionego czynu oraz orzeczonej względem P. S. zasadniczej kary pozbawienia wolności. Musiała ona również uwzględniać możliwości zarobkowe i sytuację majątkową oskarżonego, co wykluczało możliwość orzeczenia wobec niego obowiązku naprawienia szkody w całości. Sąd miał jednocześnie na

uwadze realizację jednego z zasadniczych celów postępowania karnego – kompensowania pokrzywdzonemu szkody wyrządzonej przestępstwem. Dochodzenie w ewentualnym pozostałym zakresie roszczeń przez (...) spółka z o.o., możliwe jest na drodze postępowania cywilnego.

W punktach od czwartego do szóstego uzasadnianego wyroku, Sąd zawarł rozstrzygnięcia dotyczące szeroko pojętych kosztów związanych z prowadzonym w sprawie postępowaniem. I tak w punkcie czwartym Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pierwotnie adw. M. P. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 1372, 68 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt dwa złote i 68/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. S. z urzędu. W tym zakresie Sąd dopuścił się oczywistej omyłki pisarskiej w danych osobowych obrońcy z urzędu, którą to pomyłkę sprostowano w drodze postanowienia z dnia 25 stycznia 2016 roku. Co do zasady natomiast nie budziło wątpliwości Sądu, iż za udzieloną oskarżonemu pomoc prawną należy się wynagrodzenie, a wniosek w tym zakresie obrońca złożyła w toku rozprawy. Przyznając wskazaną powyżej kwotę, uwzględnić należało tryb w jakim prowadzone było postępowanie w sprawie oraz ilość terminów rozprawy. Te same okoliczności należało mieć również na uwadze przy orzekaniu w punkcie piątym uzasadnianego wyroku o zasądzonej od P. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego - (...) spółka z o.o. kwocie, związanej z poniesionymi przez oskarżyciela posiłkowego wydatkami na ustanowienie pełnomocnika w sprawie. Orzeczenie w tym zakresie wynika wprost z zastosowania dyspozycji art. 627 k.p.k. i w związku ze skazaniem P. S. w sprawie z oskarżenia publicznego, czyni zadość zasadzie obciążenia skazanego wydatkami poniesionymi przez oskarżyciela posiłkowego. We wskazanej części oczywista omyłka pisarska, którą również sprostowano w drodze postanowienia z dnia 25 stycznia 2016 roku, polegała na wskazaniu w podstawie orzeczenia przepisów rozporządzenia dotyczącego radców prawnych, podczas gdy pełnomocnikiem oskarżyciela posiłkowego w niniejszym postępowaniu był adwokat.

Natomiast w punkcie piątym uzasadnianego wyroku Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 3015, 36 złotych (trzy tysiące piętnaście złotych i 36/100), w tym kwotę 180, 00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty. Zgodnie z wolą ustawodawcy od skazanych w sprawach z oskarżenia publicznego, sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Ponadto, Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zwolnienia oskarżonego P. S. od uiszczenia kosztów procesu. Oskarżony jest zdrowym i prowadzącym własną działalność gospodarczą mężczyzną, osiągającą ze wskazanego źródła systematyczne dochody. Co prawda partycypuje w utrzymaniu rodziny, jednak czyni to również jego małżonka. Nie zachodzą zatem w ocenie Sądu w stosunku do P. S. żadne okoliczności takiego rodzaju, które uzasadniałyby zwolnienie go od poniesienia przedmiotowych kosztów.

Zarządzenia:

- 4) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 5) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcy oskarżonego;
- 6) akta przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni.

G., dnia 27 stycznia 2016 roku